

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSSR ze dne 09.02.1965, sp. zn. 6 Cz 5/65, ECLI:CZ:NS:1965:6.CZ.5.1965.1

Číslo: 24/1965

Právní věta:

Nárok na odškodnění pracovního poměru není závislý na tom, zda pracovník úraz ohlásí či nikoliv, ani na tom, zda je nebo není sepsán záznam o úrazu. I výpověď svědka, který nebyl bezprostředním svědkem úrazu, může přispět ke zjištění skutečného stavu věci.

Soud: Nejvyšší soud ČSSR

Datum rozhodnutí: 09.02.1965

Spisová značka: 6 Cz 5/65

Číslo rozhodnutí: 24

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Pracovní úraz

Předpisy: 150/1961 Sb. § 1 99/1963 Sb. § 1

§ 120

§ 2

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Okresní soud v Povážské Bystrici zamítl žalobu, jíž se žalobce domáhal odškodnění pracovního úrazu, ke kterému podle žalobcova tvrzení došlo dne 13. 3. 1962, kdy se mu při chůzi na schodech smekly nohy, přičemž se udeřil do zadní části hlavy, krku a levého ramene.

Krajský soud v Bánské Bystrici rozsudek soudu prvního stupně potvrdil. Oba soudy v podstatě poukázaly na to, že žalobce kromě vlastního tvrzení nenabídl soudu žádný důkaz, na podkladě kterého by bylo lze dospět k závěru, že skutečně utrpěl pracovní úraz.

Nejvyšší soud rozhodl ke stížnosti pro porušení zákona, podané předsedou Nejvyššího soudu, že rozhodnutími obou soudů byl porušen zákon.

Z odůvodnění:

Stěžejní zásadou občanského soudního řízení je zásada objektivní pravdy. Soudy při uplatňování této zásady jsou povinny dbát všestranně o to, aby byl zjištěn skutečný stav věci a za tím účelem k návrhu účastníků nebo i bez návrhu opatření a provedou všechny pro rozhodnutí významné důkazy a při

zjišťování skutkového stavu zhodnotí všechny výsledky provedeného dokazování (§ 6 o. s. ř.).

Soudy těchto zásad důsledně nedbaly a v řízení podle nich nepostupovaly.

Žalobce sice netvrdil, že by byl někdo bezprostředním svědkem úrazu, avšak v průběhu řízení, jak před prvním soudem, tak i v řízení odvolacím, navrhoval kromě vlastního výpovědi jako účastníka i celou řadu důkazů, které měly prokázat pravdivost jeho tvrzení o tom, že úraz skutečně utrpěl. Především navrhoval, aby byl vyslechnut svědek V., s nímž hovořil těsně po úraze a který v písemném prohlášení uvedl, že si mu žalobce dne 13. 3. 1962 stěžoval, že upadl na schodech, udeřil se a má bolesti nahoře pod krkem. Obdobně I. K. potvrzuje žalobci, že koncem dubna 1962 mu žalobce vyprávěl o nehodě, která se mu stala prý cestou z účtárny na schodek někdy v březnu nebo dubnu 1962. Ve stejném smyslu potvrzuje žalobcovo tvrzení J. H.

Důkazy výslechem těchto svědků nebyly provedeny z toho důvodu, že podle názoru soudu jejich výpověď, když žádný z nich nebyl bezprostředním svědkem úrazu, je pro posouzení věci nerozhodná. Tento názor je v naprostém rozporu se zásadou materiální pravdy a v praxi by znamenal, že pracovník by se nemohl domáhat nároku na odškodnění úrazu jen proto, že nikdo nebyl bezprostředním svědkem úrazu.

Žalobce v odvolání proti tomuto rozsudku soudu prvního stupně dále navrhoval, aby byl proveden důkaz lékařským vysvědčením (chorobopisem) předloženým Státní pojišťovně, která v souvislosti s udaným úrazem vyplatila prý žalobci určitou peněžitou částku z titulu náhrady škody. I tento žalobcem navrhovaný důkaz mohl přispět soudu k objasnění skutečného stavu věci a bylo proto povinností soudů, aby vyžádaly od Státní pojišťovny příslušnou lékařskou dokumentaci a další doklady, které v souvislosti s odškodňováním úrazu byly opatřeny.

Povinností soudů bylo dále, aby provedly důkaz výslechem žalobcova mistra P. M., kterému žalobce úraz prý hlásil, který však prý odmítl o úraze sepsat záznam s odůvodněním, že úraz nikdo neviděl a kromě toho mu úraz nebyl hlášen ihned (do 24 hodin). V řízení před soudem nebyl také slyšen lékař; jeho výpověď před rozhodčím orgánem o tom, že „je těžko říci, že jeho (žalobcův) zdravotní stav souvisí s úrazem“, je naprosto neurčitá a nemohla být soudu podkladem pro zodpovězení otázky, zda žalobcova újma na zdraví je nebo není v příčinné souvislosti v udávaném názorem. Ostatně v tom případě, kdyby ošetřující lékař nebyl schopen spolehlivě otázku zodpovědět, měl soud vyžádat znalecký posudek lékaře – specialisty. Rovněž tak nebyl proveden důkaz výslechem svědka dr. K., u něhož byl žalobce podle své výpovědi v ošetřování a nebyl ani vyžádán chorobopis nemocnice v T., neurologické oddělení, kde žalobce podle svých údajů byl v ošetřování.

Konečně je třeba uvést, že je bez právního významu skutečnost, že žalobce neohlásil úraz do 24 hodin, neboť nárok na odškodnění pracovního úrazu není závislý na tom, zda pracovník úraz nahlásí či nikoliv, nebo na tom, zda je či není sepsán záznam o úraze, ale výlučně na tom, zda k úrazu došlo či nikoliv.

K posouzení této rozhodující otázky si soudy neopatřily, jak již bylo uvedeno, potřebné důkazy, a řízení proto zůstalo neúplným. Teprve po provedení důkazů v naznačeném směru, případně i důkazů dalších, které by se v průběhu řízení ukázaly potřebnými, mohl totiž soud zjistit skutečný stav věci, přikročit ke zhodnocení provedeného dokazování, a poté rozhodnout o uplatňovaném nároku.

Z uvedeného tedy vyplývá, že soudy porušily zákon v ustanovení §§ 1, 2, 120 o. s. ř. ve spojení s ust. § 1 odst. 1 zák. č. 150/1961 Sb.